

ת"פ 17865/11/10 - מדינת ישראל נגד ג'מאל חביבאללה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 17865-11-10 מדינת ישראל נ' חביבאללה
תיק חיצוני: 0-5130-03693-2010

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ג'מאל חביבאללה

החלטה

בפניי בקשה בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לפיה נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, ולפיכך יש לקבוע כי אין הנאשם נדרש להשיב לאשמה, ויש לזכותו.

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של מעביד המעסיק תושב זר שלא כדין, לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

הצדדים הגיעו להסכמה דיונית לפיה המסמכים שסומנו כ- 1/ת עד 5/ת, יוגשו בהסכמה, מבלי שתידרש עדותם של העדים הנוגעים לראיות אלו.

לטענת הנאשם, המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה, היא כשלה בהוכחת נקודה מהותית הדרושה לשם הוכחת האישום. כך, שיש לקבל את טענתו בדבר "אין להשיב לאשמה" ולזכותו. כך, טען, בין היתר, כי המאשימה כשלה בהצגת הקשר של הנאשם לתיק וכי אין כל ראיה כי האדם שנתפס הוא אותו אדם אשר הועסק על ידי הנאשם ואשר נחקר לגביו בתחנת המשטרה.

המאשימה טענה כי היא עמדה בנטל המוטל עליה והפנתה להודעתו של הנאשם וכן, למענה לכתב האישום.

מהו סף הראיות הנדרש מן המאשימה על מנת שתידחה טענת "אין להשיב לאשמה"?

על פי הפסיקה הנוגעת לטענת "אין להשיב לאשמה", די בקיומן של ראיות דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשמים.

לעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט שמגר (כתוארו דאז) בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170, 179-180 (1977):

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית המשפט העליון ב- ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם."

(לעניין זה ראה גם ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי פ"ד לה(2) 757, 761-762 (1981); ע"פ 1524/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל פ"ד מח(2) 650, 655-656 (1994)).

כמו כן, בית המשפט גם לא נדרש להביע עמדה בשאלת מהימנות העדויות שהוצגו בפניו (ע"פ 8418/99 ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ נ' אל-רז ג'נסיס מסחר (1992) בע"מ (פורסם בנבו, פסקה 6 להחלטתו של כבוד הנשיא ברק (22.12.99)).

הנאשם סיפר בחקירתו במשטרה (ת/1) כי הוא מעסיק עובד אחד בשם איהב אשר ישן עמו בוילה, היכן שהוא נתפס. בעת שנתן מענה לכתב האישום, סיפר כי האדם שהעסיק הוא האדם שנתפס (פרוטוקול דיון מיום 27.10.11) וכן, הוצגו תעודות עובד ציבור לפיהן לא היה היתר להכנס או לשהות בתחומי מדינת ישראל (ת/3-ת/5).

על כן, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בשלב זה והציגה, לכל הפחות, ראיות לכאורה על פי הנדרש בהלכה הפסוקה, כפי שפורט לעיל, שהיא מערכת ראיות ראשונית, לאשמתו של הנאשם. החלטה לגבי משקל הראיות ועוצמתן - אין מקומה כעת אלא בשלב הכרעת הדין.

בשולי הדברים, אציין כי נפלה בתיק זה תקלה ובשל כך השיהוי שנפל במתן ההחלטה ועל כך התנצלותי לצדדים.

דיון המשך יקבע ביום 7/3/18 בשעה 09.00 בפניי בבית משפט השלום בראשון לציון.

במועד זה תשמע פרשת ההגנה וכן, יושמעו סיכומים.

ב"כ הנאשם יודיע לנאשם על מועד הדיון ועל חובתו להתייצב.

המזכירות תוודא העברת ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ח, 20 פברואר 2018, בהעדר
הצדדים.